

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1892/2016
07.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Пупац, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2308/15 од 11.05.2016. године, у седници одржаној 07.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2308/15 од 11.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 53/2014 од 01.07.2015. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име дуга тужиоцу исплати износ од 80.000 евра у динарској противвредности са каматом коју на ову валуту обрачунава Европска централна банка почев од 01.11.2011. године, до исплате, или да му на име повраћаја зајма преда у својину више станова, наведених у изреци, саграђених у вишеспратној згради у ... ул. ... бр. ... на к.п. ... КО ..., као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 967.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног износа на име дуга до траженог износа од 200.000 евра.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 2308/15 од 11.05.2016. године, преиначио првостепену пресуду у делу става другог изреке тако што је обавезан тужени да за период од 25.12.2012. године до исплате тужиоцу исплати још и разлику камате на износ од 80.000 евра преко досуђене камате до камате обрачунате по Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате и тако што се одбија део захтева да се тужени обавезе да на име повраћаја зајма алтернативно преда тужиоцу у својину станове наведене у изреци, а који се налазе у вишеспратној згради изграђеној у ..., ул. ... бр.

..., на к.п. ... КО У преосталом усвајајућем и одбијајућем делу о главном новчаном потраживању са каматом и у делу одлуке о трошковима поступка, првостепена пресуда је потврђена. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против дела правноснажне пресуде донесене у другом степену, благовремену ревизију је изјавио тужени побијајући је у усвајајућем делу због погрешне примене материјалног права, док из ревизијских навода произилази да указује и на битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно утврђено чињенично стање.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 192. став 1. ЗПП од стране другостепеног суда, како се ревизијом неосновано указује. Осталим ревизијским наводима се не указује на битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да су парничне странке закључиле усмени уговор о зајму чији је предмет 200.000 евра, те да је тужилац, као зајмодавац, предао туженом, као зајмопримцу, по 100.000 евра 10.09.2008. године и 30.09.2008. године. Зајмопримцу је зајам био потребан ради изградње вишеспратне стамбене зграде у ... у ул. ... бр. ... и то у својству ... фирме градитеља - „ВВ“, Наведеним усменим уговором о зајму тужени се обавезао да зајам врати када буде завршена изградња наведене стамбене зграде и уговорена је камата од 4% месечно. Како је изградња предметне стамбене зграде завршена крајем октобра 2011. године, тужени је пао у доцњу 01.11.2011. године. На име уговорене камате од 4% на месечном нивоу тужени је исплаћивао месечно 8.000 евра почев од октобра 2008. године закључно са децембром 2009. године, па је у наведеном периоду од 15 месеци укупно исплатио 120.000 евра на име камате. Позајмљени новац је тужилац предао туженом лично, исти никада није уплаћен на рачун фирме туженог, а такође је камату плаћао лично тужиоцу, мимо пословних рачуна и књига своје фирме.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова о правном односу парничних странака, материјалном праву које уређује тај однос и на коме заснивају закључак о обавези туженог да тужиоцу врати зајам.

Супротно наводима ревизије, када се тужбеним захтевом тражи испуњење новчане обавезе у иностраној валути, суд ће обавезати туженог на испуњење обавезе у домаћем новцу. Ово стога јер потраживање може бити одређено у иностраној валути, али исплата тог потраживања може бити само у динарској противвредности сагласно члану 395. Закона о облигационим односима којим је прописано да, ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој иностраној валути, њено испуњење се може захтевати само у домаћем новцу, према курсу који је важио у тренутку настанка обавезе.

Наводима ревизије није доведена у сумњу правилност закључка нижестепених судова о насталом облигационом односу и његовом дејству, односно обавези туженог која није престала на начин како се ревизијом наводи. Имајући у виду све утврђене околности релевантне за својство учесника материјалноправног односа поводом усменог уговора о зајму парничних странака, тужени је пасивно легитимисан да зајам врати и те обавезе се није ослободио, будући да нису стечени услови за примену правног института промене дужника како се ревизијом погрешно наводи. Неосновано тужени у ревизији наводи да је спорни однос међу странкама расправљен уз погрешну примену материјалног права које се односи на одредбе чланова 446-453. Закона о облигационим односима. Тужени није доказао да постоји уговор о преузимању дуга и да је тужилац пристао на такав уговор, а терет доказивања тих чињеница је био на туженом. Поред наведеног, имајући у виду одредбе чланова 451. и 453. Закона о облигационим односима произилази да промена дужника у том смислу изазива правно дејство између повериоца и трећег лица или између дужника и трећег лица, али дужника не ослобађа обавезе испуњења повериоцевог потраживања. Стога нису од утицаја ревизијски наводи којима се указује да је треће лице пасивно легитимисано у овој парници, а тужени ослобођен облигације по основу предметног уговора о зајму.

Наводе ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити, применом члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП, без детаљнијег образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. ЗПП с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић